

Pij IX. se je zelo zanimal za bolnega Secchija. Imenoval ga je svojega sina, imenoval ga je vrednega sina sv. Ignacija. A papež Pij IX. je umrl dvajset dni pred njim. Hud udarec je bila za Secchija papeževa smrt. Tolažil se je: „Kmalu ga bom videl v nebesih. Pij je umrl, kmalu pridem za njim.“ Zadnje dni pred smrtjo se je pogovarjal le o Bogu in božjih stvareh. Večkrat se je izrazil, kako lahko in srečno umre, ker se je ves čas svojega življenja trudil le za božjo čast in slavo katoliške cerkve. 26. februarja je prisijalo solnce z vso svojo krasoto, kakor bi se mu hotelo še enkrat zahvaliti, da je odkrival njegove skrivnosti. Zvečer ob sedmih je mirno zaspal v Gospodu.

Bliskoma se je raznesla vest po vsej zemlji: Secchi je umrl. Zdaj je svet spoznal, kaj je izgubil s Secchijem. Pogreba so se udeležili kardinali, prelatje, učenjaki, akademije, plemenitaši, celo laški ministri, profesorji iz vseh krajev in brez števila ljudstva. Pokopali so ga 28. svečana na pokopališču S. Lorenzo fuori le Mura, kjer št. XXXVIII. kaže, kje slavni Secchi pričakuje svojega vstajenja.

Secchi je bil po svojem značaju kolerik. Razburila ga je često vsaka zapreka v znanstvenem raziskovanju in opazovanju. Takrat so trpeli njegovi tovariši. A hitro se je umiril in je prosil odpuščanja. Sicer je bil dobrega in prijaznega srca. S svojim ljubeznivim nasmehom je vsacega pridobil zase. Z obraza mu je sijal svet mir. Bil je odkrit in preprost. V obleki se mu je skoro kazala nekaka zanemarjenost. Z učenci je prijazno občeval. O svojem učitelju Piacianiju je pisal: „Življenje pisateljevo in učenjakovo je učenje. Njegova dela so knjige.“ Te besede veljajo tudi o njem. V 28 letih je spisal okoli 800 razprav in knjig, tako da je vsakih štirinajst dni zasnoval novo razpravo, osvetlil in razložil novo znanstveno vprašanje. Ob Euler-jevi smrti je pisal Coudoret: „Nehal je živeti in računati“, o Secchiju bi lahko rekli: „Nehal je živeti in opazovati“. Celo svoje življenje je delal in molil. Svoje duhovske dolžnosti je vestno izpolnoval, vsak dan je maševal, opravil brevir in molil sv. rožni venec. Vera mu je bila mati znanosti. S svojim življenjem je ovrgel princip modernih učenjakov: Kjer se začne vera, se neha veda. Njegovo knjigo „Solnce“ in „Enotnost naravnih sil“ primerjamo lahko z Humboldtovim „Košmos“. A kaka razlika! Humboldt se skrbno ogiblje božjega imena, kakor bi se ga bal, Secchi povečuje Boga v svojih delih: Humboldt in Secchi sta si v tem oziru kakor luč in tema, dan in noč.

S Secchijem je izgubila katoliška cerkev največjega učenjaka. Zaslovel je po svetu s svojimi iznajdbami in knjigami. Iznašel je meteorograf, spektroskop in helioskop. Njegova najimenitnejša dela so: „Solnce“, „Zvezde“ in „Enotnost naravnih sil“. V svojih spisih zagovarja atomizem, vse naravne pojave razlaga mehanično do skrajnosti. Od svojih

tovarišev pa se loči v tem, da logično sklepa na Boga, Stvarnika krasne narave. V svojih spisih odločno pobija darvinizem in materializem. J. S.



Zgodovino Leona XIII. piše grof Soderini. Papež Leon XIII. mu je že dal v uporabo razne podatke iz svojega življenja, ki so doslej še neznani, in kardinal Rampolla mu je prepustil v poročevanje mnogo važnih listin, tako da bo Soderini mogel sestaviti natančno sliko Leonovega pontifikata. Marsikaj je napisal že, ko je bil papež še živ, a ta ni hotel nikdar prebrati, kar je Soderini o njem napisal, da varuje pisatelju popolno prostost.

Doslej neznano Rubensovo sliko so našli v posesti avstrijske vladarske rodbine. Slika ima znak: „P. P. Rubens 1630.“ Nekoliko jo bodo restavrirali in potem izročili umetniškemu muzeju.

Leonarda da Vincija slavna slika „Zadnja večerja“, katera je napolnila Goetheja s tolikim občudovanjem in katere posnetki so razširjeni po celem svetu — je izginila. Leonardo da Vinci je naslikal „Zadnjo večerjo“ na steno obednice v samostanu „Santa Maria della Grazia“ v Milanu. V teku stoletij je slika zelo trpela. Menihe so izgnali iz samostana, kateri je moral služiti raznim namenom. Novi stanovalci niso imeli zmisla za umetnost. Zdaj je v bivšem samostanu italijanska vojašnica. Vlada je obednico odločila od vojašnice, da so hodili tujci in ljubitelji umetnosti občudovat Leonardovo sliko. Zdaj pa se je stena podrla in z njo je izginila ena najimenitnejših slik, kar jih je ustvarila umetniška roka.

Ignacio Zuloaga. Španska slikarska šola, katera se ponaša s slavnimi imeni Velasquez, Murillo, Zurbaran, je dobila zopet mladega umetnika, ki je dosegel svetovno slavo in katerega slike so že v najboljših evropskih galerijah. Ta je Ignacio Zuloaga, star šele 33 let. Njegovo ime je znano šele malo časa. L. 1900. je poslal Zuloaga dve sliki na pariško svetovno razstavo. A tam so jih — zavrnil. Urednik španskega oddelka jih ni smatral za vredne, da bi jih razstavil. Nato pošlje Zuloaga isti sliki na razstavo „Libre Esthetique“ v Bruselju. Tu sta zbudili veliko pozornost in sta zdaj obe v umetniški galeriji. Tako se včasih motijo estetiki. Zuloaga slika življenje španskega ljudstva. Vsi tipi so popolnoma španski. Umetnik visoko čisla stare španske slikarje in je nabral mnogo njihovih slik v dragoceno zbirko.

Edvard Grieg, slavni severni skladatelj, je pred kratkim praznoval v Bergenu svojo šestdesetletnico. Izmed njegovih skladb je znana zlasti „Solveigova pesem.“ Njegov rojak Sjorgen, znan po simfonijah in narodnih napevih, je praznoval svojo petdesetletnico.

Imenitna pesnica je japonska kraljica. Zanima se za vsa umetniška in slovstvena dela, posebno za izobrazbo ženske mladine.